

La ruta del GPS

Un relat de: [Vitre](#)

M'agrada anar de copilot i mirar la pantalla del GPS. És com si durant l'estona que dura el trajecte, la vida fos més fàcil sabent que només hem de seguir la línia blava que marca la pantalla.

Durant una estona, la vida et dóna indicacions per ajudar-te a agafar el camí correcte i arribar al destí escollit de la manera més ràpida. O més curta. O més barata.

Mentre ens guia el GPS, tinc la sensació que l'atzar perd tota la seva força, i que el destí, vençut per un moment, s'ha d'amagar darrere la bandera de quadres que indica el punt d'arribada si vol tornar a fer de les seves.

Però el que més m'agrada del GPS ocorre quan t'equivoques de camí. Durant un instant el GPS no detecta que vas per una altra ruta, i et segueix marcant que vas pel camí correcte. I aquesta fracció de temps, quan tu ja veus que no vas bé però el GPS segueix indicant que vas per la direcció correcta m'encanta. M'encanta perquè a mi també em passa.

Quan m'equivoco em costa detectar-ho, i sempre trigo massa en buscar una nova ruta. Però els anys i els errors m'han anat actualitzant el software cerebral, i cada vegada m'adono abans que m'he equivocat. I així puc assumir-ho i buscar una ruta alternativa. Tot i que no serà ni la més ràpida, ni la més curta, ni la més barata emocionalment.